

werd Hij in den slag van Waterloo, waar Hij het vaandel van Zijn regiment, alleen tegenover een groote overmacht, verdedigde, zoodanig gewond, dat Hij Zijn einde voelde naderen.

Maar zich door allen een weg banende, redde Hij het Hem toevertrouwde doek, en toen Hij den slag gewonnen zag, sleepte Hij zich naar Zijn vaderstad om daar te sterven.

Zijn uitvaart was prachtig, en de gevallen Held werd begraven, afgezonderd van de anderen, die niet waardig geacht werden, zelfs in den dood zoo nabij Hem te zijn.

Dit laatste voegde ik er na lang nadenken bij, om te kunnen verklaren, waarom het graf van mijn Held zoo afgezonderd van de andere was.

Toch deed zich nog een moeielijkheid voor.

Waarom rustte Hij niet in een praalgraf?

De oplossing van die vraag kostte me niet weinig moeite. In onze kerk waren twee praalgraven, met mooie latijnsche verzen er op, en die daaronder sliepen, waren toch veel minder dan mijn Held.

Maar ook daarvoor kwam uitkomst. Mijn Held had zelf op zijn sterfbed gezegd geen praalgraf te willen hebben, maar eenvoudig onder het groene gras te willen rusten, daar Zijn naam toch wel zou voortleven.

Dat gaf echter weer een nieuw bezwaar. Ik had nooit gehoord van een held, die hier op het vroegere kerkhof rond de kerk was begraven.

Gelukkig schoot me te binnen, dat ik ergens eens gelezen had, dat ondank's werelds loon is.

Hij was vergeten!

Dat bedroefde me diep, maar ik nam me voor Zijn naam weer te doen herleven, als ik eerst maar wat ouder was, en in de krant kon schrijven en lid worden van het Nut. Dan zou ik wel eens vertellen, hoe groot mijn Held was en hoe ondankbaar de menschen. Tot zoolang zou mijn Held mijn geheim blijven.

Natuurlijk had ik mijn Held opgesierd met allerlei ridderlijke hoedanigheden. Ik had Hem in gedachte gezien als Beschermmer van weerlooze vrouwen, als Wreker van het onrecht; ik had Hem het leven zien wagen op bevel Zijner meerderen en om één blik slechts Zijner liefste te verwerven.

En eindelijk had ik Hem getooid met bescheidenheid.

En daarop was ik niet weinig trotsch!

Ik wist zeker, dat de helden van de andere jongens allemaal brutaal en hoovaardig zouden zijn en praalgraven zouden willen hebben.

De mijne echter was bescheiden, en Zijn loon was vergetelheid!

Ja, totdat ik op zou staan; dan zou mijn Held grooter zijn dan alle anderen!

Gelukkig dat ik nu alles wist van mijn Held, viel ik, overmand door jeugd en inspanning, in slaap.

Den volgenden morgen stond ik op, niet meer als knaap, zelfs niet als man, maar als een groot man! Ik had een taak; ik moest mijn Held Zijn roem en eer terug geven!